

Maandag 31 mei 1915.

Wie gisteren om tien uur 's morgens door de Bagattenstraat ging en in de klimmende Van Hulthemstraat op keek, zag aan den gevel van het nieuw Universiteitgebouw grijze reeksen van soldaten staan met ransels en gordels, met knapzak en wapens, die vonken schoten in de zon, heel toegerust tot den marsch.

Een officier stond voor hen, scheen een korte redevoering te houden en stak de vingers van de rechterhand omhoog. Allen deden als op maat dezelfde beweging en een paar krachtig uitgesproken woorden, te ver om den zin te vatten, begeleidden de beweging. Het zal de plechtigheid gegolden hebben van den eed, waarbij ze zich verbinden alles te vergeten, wat hun lief is, alles wat ze bezitten, wat ze zijn of worden kunnen op te offeren voor het vaderland.

De trommels roffelden, de slagen bonsden op 't vel van de groote trom, de kopertuigen schetterden en in een ontzaglijk geruisch van stappen rukken de gelederen, vier en vier, dicht opeengedrongen, ter slachtbank op ...

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnoed* »)